

Kiljukaula

MAARIA LAIHO

Kiljukaula

MAARIA LAIHO

Copyright © Maaria Laiho 2025

Taitto: Ilkka Rosma

Kannen kuva:

Geraldine

Maaria Laiho, 2024

Akryyli

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9806-5

ALKUSANAT

Kiljukaula on omistettu lapselleni ja kaikille äideille ja isille. Aivan kaikenlaisille. Se kuvailee vanhemmuuteen liittyviä lukuisia tunnetiloja, myös niitä ei niin toivottuja. Vanhemmuus on kaunis asia, mutta siihen liittyy myös riittämättömyyden ja epäonnistumisen tunteita. Joskus omat voimavarat loppuvat ja epätoivo saartaa mielen. Koemme syyllisyyttä kun emme onnistu niin kuin halusimme. Joskus joutuu jopa luopumaan omasta lapsestaan esimerkiksi sairauden vuoksi.

Kiljukaula sopii kuitenkin luettavaksi kenelle vain. Se pyrkii lämpimästi ja sydämen pohjasta toivottamaan tervetulleeksi kaikki. Se ei arvostele, vaan hyväksyen rakastaa.

Elämässä tärkeintä on se, että tekee parhaansa.

*Sinä olet kuin unta.
Epätodellisen kaunis,
jalokiveni suurin.
Vierelläs kuljen ain,
joskin sydämessäs
kenties vain.
Olen täällä sinua varten.
Et ajautua
saa varjoihin.
Sinua rakastan,
lapseni, kaikkeni.
Äidin rakas.
Sinut saisinpa takas.*

Maaria Laiho, 2025

Maaria Laiho on vuonna 1983 syntynyt kirjailija, kuvataiteilija ja muusikko.

Hän on kirjoittanut runoja, rikosnovelleja, scifi-novellin ja maalannut ekspressionistista taidetta.

Vielä tulee päivä

Itke pois surullisuus.
Tuo tilalle ihana hymy.
Äidin pikku hiirenpoika,
älä mieltäsi pahoita.
Ilon kautta tänään,
ei estää voi mikään.
Minulle olet sinä
kaikki kaikessa,
kaikkeni, kalleuteni.
Siks en näyttää
tahdo suruani.
Mun mieleni itkee,
on väsymys sitkee.
Koita jaksaa vaikka
murheet painaa.
Minä olen sinun äitisi.
Minä kannan
sinua silti,
läpi suon me
menemme kohti
kuivaa maata.
Vielä tulee se päivä.
Rakas lapseni,
jaks vielä hetki.

En koskaan palaa

Tuhkana tuuleen menen.
On takki auki, nyt tuulla
saapi.
Katoan hiukkasina
ilmaan, äitiyteni varisee
polvilta kuin köyhän
ihmisen viimeinen
limppu.
Se kättelee minua
ja kuittaa.
Joten hyvästi äitiys.
En kriteerejäsi täytä.
Vihaa minua loppuelämä,
minun tarvitseekin uusiutua.
Voisin aloittaa alusta,
annatko aikaa?
Palaan sinne mistä
tulin enkä enää koskaan
yritä ylittää itseäni.
Ota pois tämä huntu,
se vieras on, ties keneltä
saatu.
En minä tahdo
tällaista vastuuta kantaa,
mitä sanot jos riuhtaisen
itseni irti enkä palaa
koskaan?

Koloon

Eessäni mun seisoo
korkea vuori,
en ole enää nuori.
Miten saan mä pois
tän esteen valtavan?
Mistä voimia saisi
muutokseen,
mä kyllästynyt olen
kaaokseen.
Olisiko joku niin
ystävällinen että
auttaisi minua vain
tämän kerran?
Lupaan maksaa
takaisin
kolminkertaisena.
En tiedä reittiä tähän.
Elämäni on poissa
raiteiltaan.
Lapsi vain mukaan
kainaloon, tahtoisin
taas juosta pakoon
kettu repolaisen koloon.

Sanaton

Anteeksi etten jaksanut.
Sinut työnsin ulos
pesästäsi, teille
tuntemattomille
sinut sysäsin.
En pystynyt huolehtimaan
sinusta tarpeeksi.
Voimani loppuivat,
kuihtunut olin
kuin kelo, väsynyt
kuin satavuotias.
Sinut annoin pois,
uuteen elämään
siirryit, mielipaha
rinnassasi.
Sen jos ostaa voisin pois.
Anteeksi etten voinut
sinua suojella.
Lintu pieni,
olet jo voitolla.
Mielessäni olet alati,
napanuora katkea ei.
Tein parhaani,
se ei riittänyt.
Sinua silti mietin
päivin öin, on rakkauteni
niin suuri, loppumaton.
Rakastan sinua,
nyt olen jälleen
sanaton.

Ikituli

Mitä tekee sydän,
joka ei saa rakastaa?
Sinut tahtoisin
itselleni kokonaan.
Minulle pieni siivu jää,
sillä koitan ymmärtää
tätä traumaani syvää.
Sydäntä särkevää
on ollut matka tää.
Vielä jotain lisää,
enkä jaksa enempää.

*Sinä joutsenten matkassa oot
korkealla taivaan kannella.*

Pieni liekki syvällä
roi huua, ei sammu
milloinkaan.
Kuuna päivänä
en sinua unohda,
kuljet mukanani
nyt ja aina,
nyt ja aina.
Sisimmässä olet sinä,
eikä mikään ole tiellämme.
Rakkauttamme ei voi
mikään estää.
Se roihuua
ikitulen lailla.

Tule elämään

Kuuletko kun kaikuu
tuhannet viestit nuo?
Sinulle laulamaan
ruvenneet ovat
eläimet metsien,
kertomaan totuudesta.
Sinä arvokas niin oot.
Ei varpunenkaan hiljaa
ole ollut tänään,
jatkaa viserrystään
taivaallista.
Sinua kaikki katsomaan
tulevat, sinua kaikki
rakastavat, lapsi
ruusuposkinen.
Tule elämään, sä
mitä täältä löydätkään.
On tiesi tähtipölyä
täynnä.

MAARIA LAIHO on vuonna 1983 syntynyt kirjailija ja kuvataiteilija.

Kiljukaula on Laihon viides runokokoelma.

KILJUKAULA on Maaria Laihon riipaiseva runoteos vanhemmuuden haasteista. Vaikka yrittää parhaansa, niin aina ei vain onnistu. Joutuu kohtaamaan karuja tosiasioita. Joskus voimavarat loppuvat.

Kirja on myös toivoa antava ja täynnä rakkautta. Äidiltä pojalle. Vaikkei olisikaan aina läsnä, niin voi silti rakastaa olemalla sydämissä.

Muistoja ei kukaan meiltä vie pois. Ne elävät sielussamme nyt ja aina. Rakkaus on niin vahva, että kun on nähnyt lapsensa syntyvän, se tunne ja voima ei katoa koskaan. Se kestää läpi elämän.

Kiljukaulani mun, tämä sinulle on.

